PROU!

Nº3 març 2014 PUBLICACIÓ ANARQUISTA DE TIRADA INTERMITENT any 30 Era Orwell

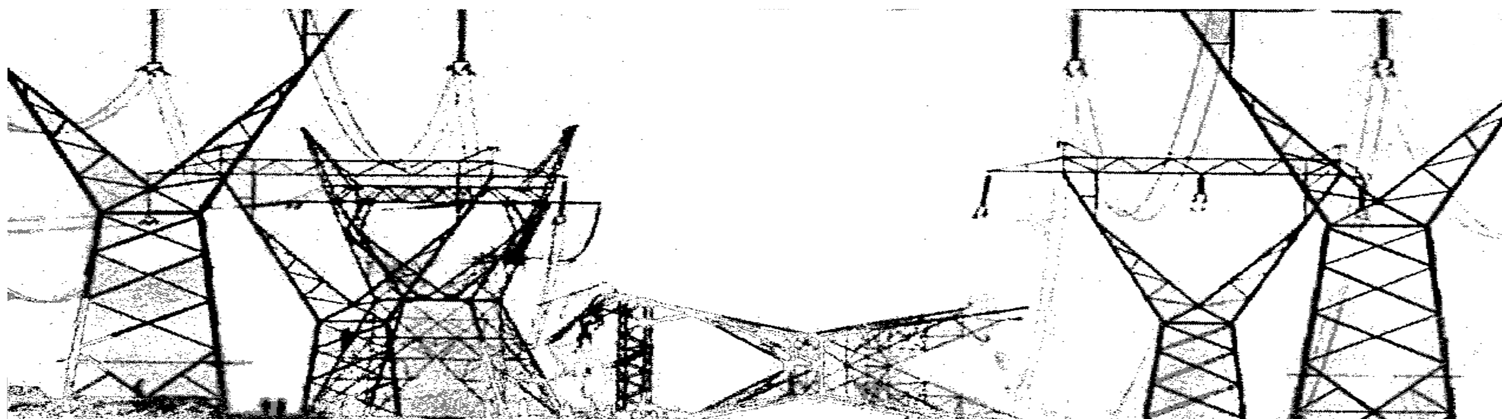
Trencant el setge de l'atomització social:

La insurrecció necessària

Després de l'eterna pacificació social,

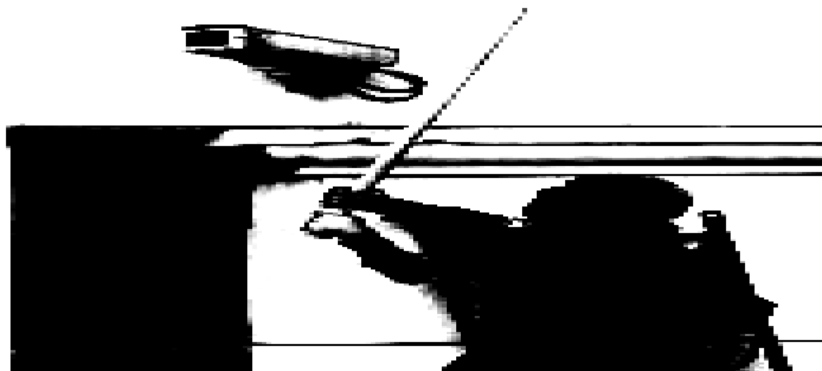
indignar-se pel que ja està imposat és insuficient si es vol trencar amb l'aïllament històric i el règim societat presó. Si la imposició és ja un fet consumat, només podem organitzar-nos amb les nostres afins i actuar en conseqüència.
Evitem l'acció-reacció com a protocol d'actuació. Com automatisme a seguir si ens adonem de la situació de tancament i apilament al que ens tenen tant acostumades.
No es pot pretendre portar la davantera a uns esdeveniments ja programats de per si mateix.

Seguir esperant algun esdeveniment concret que canviï l'estat de les coses, és un contrasentit. Una pèrdua de temps que poc ajuda a la nostra causa, i que només ens recordarà després d'una efímera eufòria d'alleujament, que vam perdre la meitat de les nostres vides esperant un tren que no arriba, ja que el desastre és una immediatesa que mai va tenir perquè anunciar-se
No val la pena seguir en una lluita si no hi ha compromís total i resolutiu. Arribar fins a les últimes conseqüències i no apitrar-se dels fets, és el major repte que pot tenir una persona o un col·lectiu amenaçat de mort si no es penedeix.
Falsejar la realitat d'un conflicte fins a fer-ho innocu, és en definitiva el resultat del clientisme en els moviments socials que diuen lluitar per un canvi social i tant sols són agents socials. La policia de la protesta i el descontent fet espectacle.**>>**

[Per l'abolició de l'esclavisme modern] ***http://trencantlapausocial.blogspot.com***

"(...) enfront d'un tauler de joc on els nostres enemics són immensament més forts que nosaltres. (...)siguem doncs part del territori on poguéssim sentir-nos lliures, i no ser la seva força d'ocupació."

<<És una realitat capaç de fer-nos descobrir la infiltració enemiga -la cinquena columna- dins de les nostres pròpies ments, dins del nostre propi ésser.

L'amnèsic és el que fa desvirtuar qualsevol moment en què la bretxa del real, on es mostra la veritat del conflicte en la seva cara més crua, és fins ara, una omissió circumstancial del que realment està passant al nostre al voltant.
És de difícil visualització, però és un probable dins del supòsit impossible generalitzat.

Es torna a repetir la història. L'humà poc aprèn dels seus errors. Haguéssim volgut ser una altra classe d'animal – fins i tot vegetal- abans de ser humanitat. Perquè a hores d'ara, l'humà tufa de valent, i malgrat el nostre insistent optimisme, mai canviarà. Abans destruirà aquesta bella terra que canviar i obrar com animal sensible, intel·ligent i emancipat.

Som conscients que les nostres individualitats formen part d'aquesta letal plaga i no anem a suïcidar-nos per donar-li'ls plaer als nostres eterns enemics. Sabentment que el pitjor de tot d'això, és aquesta fastigosa civilització i el seu desenvolupament tecnoindustrial. A gratcient, el que més temen és la conscienciació de les individualitats, quan per diverses raons som capaços de trobar-nos i conspirar contra els que ens sotmet: En l'afinitat. Mitjançant una unitat d'acció que es retroalimenta per l'odi al domini i l'amor incondicional a la nostra llibertat, i la de l'entorn natural que ens envolta.
En definitiva, el que més tem el poder és un augment de subversió irrecuperable contra el concepte autoritari de govern i les seves estructures físiques i mentals. Ja que els canvis de gestió social en la vida jerarquitzada i amb un embafador sistema patriarcal, és només el fre permanent a l'ajust de comptes històric del poble cap a la repressió; un ramat social que sent acorralat, opta en moments tardans per la força de la desesperació, per arrabassar la línia del què és permès, de l'acceptació. Transvasant així la saludable epidèmia de ràbia cap a una pandèmia de còlera amb famèlica gana d'aniquilar l'existent. El suposadament perpetu, l'única cosa i viable. Perquè de la mateixes ganes de destruir ha de sortir l'energia per construir. De crear-nos el sustent des d'ara, des d'aquest mateix moment. Cal construir el nostre futur vital.

Organitzem-nos en bandes. En grups on la comuna alimenti el sentiment grupal i garanteixi la llibertat individual i el lliure albir: Caminant juntes cap a les nostres finalitats, cap als nostres somnis i objectius. Per una multiplicació d'accions incontrolables que siguin capaces de reemplaçar les institucions d'aquesta societat monolítica i nefasta -família, escola, treball-, per comunes, grups, col·lectivitats, etc, simbiotitzades en xarxes informals i difuses. Sense esperar al número, al medi adequat o al moment històric per tal d'autoorganizar-se.

Trobant-nos enfront d'un tauler de joc on els nostres enemics són immensament més forts que nosaltres. El no buscar noves fórmules de demolició provoca una espècie d'automutilació espontània que anul·la qualsevol possible combativitat dins de les dinàmiques en els moviments socials actuals. Una paràlisi que fa témer la crisi i desitjar la seguretat. Davant de tal tragèdia, siguem doncs part del territori en què poguéssim sentir-nos lliures, i no la seva força d'ocupació. Ja que l'autoorganització a escala local, si és capaç de superposar la seva pròpia geografia sobre la cartografia estatal, pot embullar-la i anul·lar-la en el quotidià, en els paràmetres administratius, produint-se així la seva pròpia secessió.>>

*“La policia
i la ciutadania col·laboracionista
no són invencibles als carrers.
(...) Una insurrecció només pot
triomfar com a força política.
Políticament no és impossible
vèncer a un exèrcit.”*

<<Sempre diem que estem rodejades. Però el nostre entorn més a prop té que saber trobar el seu moment. I quan la seva activitat es converteix en sistema d'atac, descobrim la guerrilla difusa.
Si no vivim el que siguem capaços d'abordar, el poder es farà més resistent. La seva agressivitat derivarà en la concentració de forces cap a un objectiu concret: Nosaltres.

La policia i la ciutadania col·laboracionista no són invencibles als carrers. Tenen mitjans per organitzar-se però no arriben a ser endevines. No poden recuperar l'inesperat, l'espontani. No poden respondre a una multiplicitat movedissa capaç de colpejar en diferents punts i mantenir sempre la iniciativa.

Les organitzacions de masses caduquen on la gent s'organitza: Ser propietàries dels seus propis passos, portar les regnes de les seves pròpies vides, és molt més important que seguir les instruccions de qui no coneixem de debò. I si és així, llavors tenim que seguir armant-nos amb tota classe d'eines que ens alliberi de qualsevol fastigós deute. El foc, la bala i la seva arma corresponent mai acabarà d'impressionar als nostres enemics, ni té perquè fer-ho, ja que no és qüestió de demostrar res, sinó de saber portar la iniciativa en el combat.

Avançar-se als seus propis moviments. Demostrar-li'ls a tots aquests merdes que gaudeixen traient-nos els ulls amb les seves pilotes de goma, a tenir-nos dies i dies sota tortura en els subsòls del vostre estimat Estat, on els vostres jutges súper enrotllats i humanitaris, sempre que hi hagi fama i diners, siguin els que vos diguin qui és persona i qui no ho és.

Agitem les ments en els nostres entorns amb un missatge clar i concís: Tot és una merda que ens vol dominar. Viure és lluitar, lluitar i lluitar fins morir. Perdre la por i confiar en la nostra pròpia valentia ho és tot. Sentir-nos realment lliures és la nostra raó de ser. La resta és esclavitud, llepar-li les botes al cacic, al patró.

Qualsevol entitat coordinadora és supèrflua allí on hi ha coordinació. Les organitzacions sempre estan de més allí on la gent s'organitza.

No és qüestió d'estar millor armades que els nostres enemics, sinó saber prendre la iniciativa. La valentia no és res. La confiança en la valentia ho és tot. Assetjar a la policia és fer que, encara estant a tot arreu, no sigui eficaç a cap lloc.

No hi ha insurrecció pacífica. Les armes són necessàries, però es tracta de fer tot el possible perquè el seu ús sigui superflu. Una insurrecció és una presa d'armes, una presència armada,abans que un pas a la lluita armada. I no pot significar rebuig a les armes, sinó tan sol el seu ús. Ser pacifista sense poder disparar no és més que la teorització de la impotència. Aquest pacifisme a priori es correspon amb una espècie de desarmament preventiu; és una pura operació policial.

No s'ataca frontalment a un exèrcit d'ocupació ja que la militarització de la guerra civil és el fracàs de la insurrecció. La derrota consisteix tant com perdre la guerra, com a perdre l'elecció de la guerra que es vol dur a terme.
L'exèrcit als carrers és una situació insurreccional. L'exèrcit en acció és el final precipitant-se. Tothom es veu obligat a prendre posició, triar entre l'anarquia i la por a ella.
Una insurrecció només pot triomfar com a força política. Políticament no és impossible vèncer a un exèrcit.**>>**

<< L'important per a una insurrecció és la seva irreversibilitat, i s'aconsegueix quan es venç a la necessitat d'autoritat.
La destrucció es troba en les formes i no en la pràctica en si mateixa. Qui s'enceba amb el cadàver d'un ordre s'assegura de suscitar la vocació de venjar-l'hi.

El poder ja no es troba a un lloc concret del món, és el món mateix, els seus fluxos i les seves avingudes, la ciutadania i les seves normes, els seus codis i les seves tecnologies: Benvingudes a la crua realitat■

Vaga revolucionària: Una eina més al taller de la subversió:

Més enllà de l'obstruccionisme mercantil

L'agitació social creix quan una infinitat de mitjans són utilitzats cap a una fi concreta. Alimentant-se de tàctiques, estratègies de lluita, i organitzant-se a mesura que una revolta es fa amb el ritme dels esdeveniments, és quan les probabilitats de trencar amb l'establert augmenten en número i qualitat d'accions.
Crear mitjans propis i estructures flexibles que s'adaptin a cada temps, a cada moment, a cada necessitat. Eines que siguin capaces d'optimitzar el grau de conflictivitat mitjançant respostes que ajudin a eixamplar la ruptura social. Ja que l'estat és l'enemic situat en primera línia. Un parapet que, al costat del patriarcat, és on millor es refugia el propi sistema capitalista.

La mobilitat, la capacitat d'improvisació i l'adaptació a les circumstàncies concretes... Això doncs, al nostre enteniment, són les qualitats bàsiques que ha de tenir un moviment social que pretengui anar més enllà de pactes i reformes. Una activitat constant que fa caminar cap a objectius que volguéssim proposar-nos.

L'agitació social es converteix per a nosaltres, en un ventall de mitjans i possibilitats que facilita la tasca d'expandir les nostres finalitats revolucionàries i anàrquiques. Tot són eines per a uns objectius concrets, però no estàtics.
Cal qüestionar-se les coses d'una forma constant, i no deixar res per assabentat. Ja que evitem així la innocuïtat activista i la momificació ideològica per mitjà de l'anàlisi de certes pràctiques i el debat constant, mai resolt.
Per a les persones que busquen la conquesta del poder, les finalitats i mitjans són barrejats amb la tèrbola intenció de captar qualsevol força lluitadora que sorgeixi d'una revolta.

" (...) cal qüestionar-se les coses d'una forma constant, i no deixar res per assabentat. (...) evitem així la innocuïtat activista i la momificació ideològica per mitjà de l'anàlisi de certes pràctiques i el debat constant, mai acabat."

L'objectiu immediat es mostra en la capitalització de la protesta i en el rendiment polític de qualsevol situació que pugui sorgir de forma incontrolada. Servint a uns interessos propis. Així doncs, per exemple,una assemblea és convertida en una fi de si mateix, on importa més el format de funcionament que la capacitat operativa. Un xiringuito polític és converteix realment en un aparador de propaganda on l'absència de llibres brilla per la seva absència...>>

<<Des de la pràctica de l'okupació, organitzar cooperatives autogestionaries, escoles, tallar el carrer, organitzar-te al curro, etc...Son eines complementaries d'altres més momentànies. Mitjans amb potencial que poden canviar parts de les nostres vides i la de l'entorn. Projectes i accions que es converteixen en activisme diari.

Encara que els mitjans i finalitats es confonguin en un tot difús, hi ha situacions que afecta a tota la societat en el seu conjunt. L'economia és un mal que ens afecta a totes: a tot. I enfront d'una situació generalitzada hi ha contestacions que, malgrat l'amnèsia social, és capaç de tornar i recordar-nos de la seva viabilitat: És que la injustícia social és la mateixa de tota la vida.
Parlem doncs de la vaga general. Que intermitentment, i malgrat la seva recuperació espectacular és capaç de crear danys imprevists en el complex econòmic. Si un dia de vaga són milions perduts. Com seria una vaga incontrolable?.

"(...) quan la vaga tant sols recull un baix per cent de població activa, és que es juga en un terreny que mai va existir: La classe treballadora com a protagonista d'una revolució social autogestionaria. "

La vaga és un complement important. Perdura en el temps, busca l'obstrucció, el boicot i l'aturada de la producció industrial. La seva força radica en la capacitat de poder ajuntar amplis col·lectius socials cap a un objectiu comú. Com a forma de queixa i pressió cap als seus propis gestors. Res més. Encara que ens marquem una màxima com pot ser una vaga permanent, dubtem que es produeixi a l'estat espanyol. Almenys fins ara.

No veiem que la vaga sigui ja una eina de transformació social com es poguera pensar en el passat. Pot jugar amb el cabreig momentani, o ensenyar a molta gent que la policia no està per a protegir-los. Però poc més. Ara per ara...

És possible la vaga sense intermediació de sindicats i moviments socials?. Sense ser l'única via de lluita, segueix sent una realitat: tornem al segle XIX. Treballar per un plat de sopa, però això sí, amb un vernís tecnològic. Aparentar tenir de tot per a no tenir res: Tot són deutes.
La vaga, perquè sigui efectiva hauria de ser no indefinida, sinó salvatge. Sense límit de temps. Clara i concisa, amb un objectiu visible; el dany econòmic.
Ni un dia ni unes hores. Trobant-nos en una situació insurreccional; gents de tot tipus, de totes les edats i de totes les causes que pateixen a mans dels mateixos botxins. Hem vist que si ens ho proposem som capaços de tot. Importa aquesta vegada el número?, o la tensió i el resultat material de l'acció d'unes milers de persones revoltades contra la resta de l'establert?.

No creiem que les vagues en aquest país no siguin efectives per falta d'adaptació a les condicions dels nous temps. En la nostra opinió és a causa que la deterioració del teixit productiu i social fa improbable un sentiment unitari de classe. Tot es tradueix entre les quals tenen diners i les que no. Però no totes són treballadores ni totes estan ara com ara a l'atur. I no totes estan per la destrucció del sistema de domini. Som excepció. Una minoria conscient, però res més.

Quan aproven una reforma laboral que obliga a produir com al Marroc, l'Índia, Bangladesh, Xina.., per a una major competició mercantil; quan la vaga tant sols recull un baix per cent de població activa, és que es juga en un terreny que mai va existir: La classe treballadora com a protagonista d'una revolució social autogestionaria.**>>**

<<Una aturada general, una lluita d'un dia, dos.., és un cúmul d'experiències individuals-col.lectives que més val aprendre'ns sinó volem acabar anul·lades, aïllades socialment. Traiem-hi doncs conclusions de la part positiva i aprenguérem del que és negatiu. Per que no tot està en les revoltes momentànies.

Capacitem-nos per a saber improvisar a cada moment, en cada lloc, circumstàncies. Resistir amb els nostres actes als constants intents d'assimilació, aïllament i alienació social al que ens tenen acostumades. Perquè capitalisme i democràcia parlamentària significa guerra constant. I diguin el que diguin les seves detractores.., això és el que n'hi ha. A partir d'aquest plantejament, tot és possible.

En la societat on es ha tocat viure, les mercaderies valen més que les nostres vides i la del demés éssers vius que habitem en aquest bell planeta.
Si assumim el conflicte social como a revolta generalitzada, trobem possibilitats de subversió en la espontaneïtat I la improvisació. I aquí molt té a veure la lluita en el pla quotidià i en els treballs estratègics de profunditat i acció permanent.

Sense patrons organitzatius preconcebuts, ni avantguardes recuperadores. La vaga salvatge és incontrolable i és capaç de prendre el camí de la via insurreccional. Alimentant-se alhora de moments diversos i concrets. De cada situació i acte que incrementi la protesta. De desfer-nos gradualment de la por a les nostres opressores.

Si no volem ajupir el cap; utilitzem l'aturada, el sabotatge, els piquets coactius i l'esquifida circuital de les ciutats, perquè això augmenta el col·lapse en el flux de mercaderies, i que els diners valgui menys del que està valent. Fins que ni tan sols serveixi ni per a rentar-se el cul. Una jugada amb bona màxima.
Ajudar al fet que es col·lapsi la màquina; trencar amb la imposició per part de l'estat i les seves lleis, de limitar el que és socialment possible i del que no. La il·legalitat, l'espontani,l'irrecuperable, fan d'aquestes practiques qualitats que formen un factor sorpresa de cara al que està passant.
L'única cosa que els interessa a les poderoses és el dany material. L'amor als diners. I sinó és així, per què coincideix l'augment repressiu amb les pèrdues de les última vagues amb aldarulls?.
500.000 euros només en destrosses de material urbà a Barcelona. Mil milions d'euros en pèrdues econòmiques en l'estat espanyol en un només dia d'atur (29M)...
Quan un dia de vaga passa per ser una momentània ruptura amb la normalitat, crea un decreixement del consum i la tensió social augmenta. I és quan la vaga es converteix en realitat, i deixa de ser una gràcia o un motiu de mofa. A poc a poc va augmentant la ràbia de la gent fins esclatar. I la normalitat torna a aparèixer.

"Quan un dia de vaga passa per ser una momentània ruptura amb la normalitat, crea un decreixement del consum i la tensió social augmenta. (...) es converteix en realitat i deixa de ser una gràcia o un motiu de mofa."

Les organitzacions polítiques, sindicals..., que s'alimenten de quantitats, de l'espectacle, de números i estadístiques, quan ens parlen d'eixir al carrer, és per a portar-nos pels canals legals de la protesta democràtica.
La vaga és una tàctica, una acció més per tal d'arribar a una fi. I aquesta fi depèn de l'òptica en què es miri. Per a nosaltres és la despesa feta i l'experiència autoorganitzativa i autònoma que es pugui donar com a resultat a solucions reals per a concretes necessitats , immediateses que abordin aquesta excepcional situació: El moment de la revolta col·lectiva contra les estructures de poder.
Dret a treballar?. Que es pari tot!. Que es trenqui la pau social!■

Vivint en l'era del desarrelament:

Autosuficiència i vida al camp.

No creiem que a l'era pre-industrial l'organització social fora menys jeràrquica. El patriarcat, en una gran immensa majoria d'indrets, és el que predomina i ha predominat en els teixits socials, marcant així el camí d'una història escrita pel vencedor. Un condicionant aniquilador d'un present que arrossega una herència tèrbola, desconnexa, manipulada. On recuperar els sabers populars, la seva cultura en simbiosi amb l'entorn natural, o sigui, el positiu de l'assumpte, es presenta massa complicat dins d'una brutal immediatesa: El món a correcuita que ens envolta i aïlla.

A dia d'avui, a diferència de les ciutats, el camp brinda més possibilitats, mitjans, recursos.., que t'ajuden a caminar cap a una autosuficiència, una austeritat, una senzillesa que t'alleugereixi la motxilla de la teva pròpia vida. Formes de vida tan variades com a individus hi hagin. I així ha de seguir.

"(...) viure de la terra en contraposició constant amb la tecnoindustria és com voler fer un túnel amb una cullera per tal de fugir i poder respirar una mica d'aire fresc. "

Estudiar antropologia en l'agrari és necessari per a crear-nos una identitat com autèntics éssers humans. Recuperar parts d'un passat on almenys es tenia ben clar qui era qui i no s'anava amb tants fandangos. Un folklore insultat i menyspreat, perquè sempre va ser una corretja de transmissió identitària. Un llegat dels nostres avantpassats, una eina instructiva de coneixements i savieses. Un cúmul d'experiències adquirides al llarg dels temps.

És cert quan s'afirma que no tothom està per aquesta via de retrobament, ja que tirar-se al camp és sinònim de voluntat i esforç perquè la duresa de l'entorn condiciona constantment les nostres limitacions físiques i psicològiques. Creiem que es pot enquadrar el que és viu, inconstant, al ritme que volem portar nosaltres, i la batacada es veu venir. No és culpa nostra ja que ens inculquen esta arrogància programada... D'això es tracta, de desprogramar-nos. Ja que intentar viure de la terra en contraposició constant amb la tecnoindustria és com voler fer un túnel amb una cullera per tal de fugir i respirar almenys una mica d'aire fresc.

Ara, com abans, es pot gaudir del fruit del treball al camp, sempre en un context de llibertat i autonomia. Però encara que t'agradi el que fas no deixa de ser un existencialisme dins d'una presó. Si les nostres crítiques, els nostres atacs van dirigits al sistema tecnoindustrial, al seu domini, al nostre parer, la qüestió és no separar-ho del que es sol cridar societat del panòptic, o societat presó. Tot són -i som- membres, peces de la megamàquina.

El desarrelament fruit del procés industrial cap a la supeditació tecnològica, és un fet que ens demostra que no hi ha volta enrere a un passat idíl·lic. Gaudir de l'esforç i el cansament com a sentiment de realització i superació personal, podem equiparar-ho amb fer gimnàstica, jugar al futbol, bàsquet, etc.
Treballar la terra sense patrons ni pressió de la indústria per mitjà de la producció i el consum, és el que en el camp s'entén per treballar de forma lliure i sense les cadenes del salari. Per això la majoria de la gent que viu al camp et començaran a respectar quan et vegin currar, encara que li'ls semblis estrany, estranger, nou, extravagant... Perquè les paraules de seguida se les emporta el vent.**>>**

<<Mai va ser i mai serà romàntica la vida al camp si no explotes a algú que treballi la terra per tu. Malgrat sigui en format ecològic.

L'existència de les urbs i l'expansió de les ciutats ens va fer néixer sense arrels, desvinculant-nos de la naturalesa fins al punt de veure el nostre entorn natural com una eina i no l'autèntica essència que ens dóna la vida. Vivim fins i tot desorientades encara que visquem als nostres llocs d'origen. La microagricultura, el domèstic tendeix a desaparèixer per la superexplotació dels camps a gran escala. Amb un alt percentatge de desertificació a causa de la producció intensiva i al són de les subvencions que aporta el capital.
La indústria es menja tot, a nosaltres també. Com resistir davant de tant espoli?, amb l'expansió d'un ecologisme radical convers a un atac constant contra el desarrollisme i els seus falsos oponents.
Quan en un país com aquest, on el turisme massiu va de mal a pitjor, i els poders troben el negoci en l'expansió industrial -requalificació de sòls verges per a fer complexos semi buits-, així com en l'extracció de recursos freàtics, terratrèmols que avisen, etc.
Quan l'aigua és enverinada, la invasió transgènica arribi al seu màxim exponencial; quan el control de les tempestes acabi per matar als nostres pobles, llavors seguirem conreant les nostres fruites i verdures amb aigües pútrides i infestades de verins. I si encara fora poc, ens perseguiran com a traficants d'aliments incontrolats: És quan ens adonarem que se'ns va venir damunt fa ja molt de temps abans, i no vam poder, ni vam saber entaular un combat contra el sistema en condicions apreciables.
Sona a tràgic, però és una realitat que ens està aixafant dia a dia.

Si hem de comptar amb moviments ecologistes que només fan el joc als seus propis finançadors; si hem de casar-nos amb moviments socials que només són l'esquerra del capital, més val caminar a soles i buscar companyes de camí fora de l'espectacle de la protesta. Viure en el camp ensenya també que no tot és el que sembla i que el teu aliat pot ser el que menys t'esperes. Només és qüestió de circumstàncies.■

CONTACTES [d'algunxs] PRESXS EN LLUITA

campanya permanent CARCEL=TORTURA
Actualització trasllats, etc: www.carceligualtortura.com

Andalucía :
CP. Córdoba / Autovía Madrid-Cádiz, 391; 14015 – Puerto de Santa María (Cádiz)
Borja Martín Gómez
Sergio Garcia Bernal
Antonio Ferreira García
Miguel Angel Rodriguez Postigo

CP. Albolote / Ctra. Colomera, km 6; 18220 - Albolote (Granada)
Jose María Pirla Oliván

CP. Morón / Paraje las Mezquitillas. SE-451 km 5,5; 41530 - Morón de la Frontera (Sevilla)
Honorio Gómez Alfaro
Gabril Walter Pinto Maturana

Catalunya:
CP. Bians I / Ctra. de Martorell a Capellades; 08635 - Sant Esteve Sesrovires (Barcelona)
Luis Bernardo Millán Mejía

CP. Brians II / Ctra. de Martorell a Capellades; 08635 - Sant Esteve Sesrovires (Barcelona)
Joaquín Manrique Encinas
Miguel Santos García

CP. Lledoners / Ctra. C-55 de Manresa a Solsona, km. 37 ;
08250 - Sant Joan de Vilatorrada (Bages)
Jose Antonio López Cabrera

Castilla/León :
CP. Topas / Ctra. N-630, km. 313'4; 37799 - Topas (Salamanca)
José Vilar Casal
Ismael Lozano Aguado

CP. Dueñas / Ctra. Local P-120 "La Moraleja"; 34120 - Dueñas (Palencia)
José Luis Beceiro Vidal

CP. Burgos / Avd. de Costa Rica, s/n; 09001 - Burgos
Vanderlei Almeida

CP. Mansilla de las Mulas / Paraje Villahierro; 24210 - Mansilla de las Mulas (León)
Roberto Carlos Fernandez Pardiñas

Galiza:
CP. A Lama / Monte Racelo, s/n; 36830 - A Lama (Pontevedra)
Jose Julián Porcel García
Jose Carlos Vila Mateo

CP. Pereiro de Aguiar / Ctra. de la Derrasa s/n; 32710 - Pereiro de Aguiar (Orense)
Roi Álvarez Barrio

CP. Teixeiro / Monte Racelo, s/n; 36830 - A Lama (Pontevedra)
Jorge Castro Cervantes

Madrid :
CP. Estremera / Ctra. M-241, km. 5.750; 28595 - Estremera (Madrid VII)
Jose Carlos Vila Mateo
Jose Àngel Martins Mendoza

CP. Soto del Real / Ctra. Comarcal 611, km 37.6; 28791 - Soto del Real (Madrid V)
Jonathan Peña Rey

València :
CP. Albocasser / Ctra. CV-129, km. 15. Els Mascarells; 12140 - Albocàsser
Manuel González Castillo

CP. Castelló / Ctra. de Alcora, km. 10; 12006 - Castelló de la Plana
José Ortiz García

CP. Picassent / Ctra. N-340, km. 225; 46220 - Picassent (València)
Mohamed Najih Hamza